

XXXVII.

За единъ забравенъ писателъ,
Епиграмма.

Подиръ смъртта си да живѣй, — туй искаше, горкия,
Туй бѣше идеала му, всегашния, самѣя!
Но сждбата го гонѣше съ неимовѣрна злоба!
И ето го умрѣлъ, уви! и ето го погребенъ
Преди да слѣзе въ гроба!

XXXVIII.

Епиграмма
За поезиитѣ на Х. I. Z.

Тозъ ропотъ дивъ е толкозъ поетическо искусство —
Копойска обичъ колкото е безтѣлесно чувство!

Вариантъ.

Тозъ крѣсѣкъ дивъ е толкозъ гений и искусство
Поетическо,
Колкото любовта на кучето е чувство
Платоническо.

XXXIX.

На „Митинга“ въ Село Х. I. —

„— Хайде сте, елате
братѣя, да рѣшимъ дѣр
жавнитѣ работи! —“

Не чудж се азъ никакъ че тѣзъ хиляда души
Сж тукъ дошли отъ дългъ пѣтъ . . .
Дошли сж тѣ защото сж имали ботуши
Или цървули да держтъ!

*

Но чудж се и питамъ: — Ако на тѣзи хора,
Събрани тукъ на Сбора,